

Panium - Numărul douăzeci și unu

Mișcarea către legea duminicală în Țara cea minunată

Jeff Pippenger

2026-03-05

Istoria din Daniel unsprezece, de la versetul șaisprezece până la douăzeci și doi, începe și se încheie cu o tipificare a legii duminicale. Coincidența începutului și sfârșitului liniei identifică semnătura lui Hristos, drept Alfa și Omega. Profetic, aceasta impune ca versetul șaisprezece să fie aliniat cu versetul douăzeci și doi. Când se face aceasta, istoria țării glorioase, așa cum este reprezentată de linia Macabeilor, este mutată în istoria versetelor zece până la cincisprezece.

Macabeii

Răscoala Macabeilor reprezintă cei douăzeci și doi de ani care au început în 1776 și s-au încheiat când Statele Unite au devenit a șasea împărăție a profeției biblice în 1798. Aceasta identifică numărul douăzeci și doi ca fiind o istorie legată în mod direct de timpul sfârșitului din 1798, care este punctul în care începe versetul patruzeci din Daniel unsprezece.

Identificarea relației dintre numărul douăzeci și doi și 1798 este importantă. Răscoala Macabeilor, în calitate de tip al Revoluției Americane, așază ambele revoluții ale țării glorioase (literală și spirituală) drept revoluții care au respins atât politica de stat a Seleucizilor și a regilor europeni, cât și politica ecleziastică a Greciei și a Romei. În ambele mărturii istorice, Grecia și Roma au reprezentat împăratul de la miazănoapte.

Linia Macabeilor este reprezentată în versetul douăzeci și trei, dar ea reprezintă o istorie care a început la 33 de ani după Panium din versetul cincisprezece și cu puțin peste o sută de ani înainte de Pompei din versetul șaisprezece. Linia se încheie la judecata crucii, o judecată care s-a extins până în anul 70 d.Hr., deși acea perioadă de judecată este identificată pur și simplu drept crucea în versetul douăzeci și doi. Profetic, linia macabeiană, reprezentând țara glorioasă începând din 1776, apoi în 1798 odată cu dinastia hasmoneană și apoi cu dinastia irodiană până la cruce și anul 70 d.Hr., se încheie la versetul douăzeci și doi, iar ea începe cu douăzeci și doi de ani de la 1776 până la 1798. Cei douăzeci și doi de ani de la 1776 la 1798 tipifică, de asemenea, cei douăzeci și doi de ani de la 9/11 până în 2023, care au fost tipificați ca douăzeci și două de zile în Daniel zece. Linia macabeiană începe și se încheie cu "douăzeci și doi".

Patru cârmuitori romani

Versetele șaisprezece până la douăzeci și doi identifică în mod direct patru conducători romani și reprezintă o altă linie în cuprinsul acestor versete. Linia macabeiană este aliniată pe baza principiului „repetare și extindere”, iar linia romană este reprezentată în mod direct în versete. Pompei a învins primele două dintre cele trei obstacole, pe când Roma urca pe tron, ca al patrulea regat al profeției biblice, la bătălia de la Actium, în 31 î.Hr. I-au urmat Iulius Cezar, Augustus Cezar și Tiberias Cezar. Pompei a fost un general, iar ultimele trei simboluri sunt legate laolaltă ca

împărați.

Ultimul dintre cei patru conducători moare în versetul douăzeci și doi, acolo unde Hristos a fost răstignit; prin urmare, trebuie să-l ducem pe ultimul dintre cei patru conducători ai Romei înapoi la legea duminicală din versetul șaisprezece. Când facem aceasta, Pompei ar reprezenta primul dintre patru repere, iar al patrulea și ultimul reper se aliniază cu legea duminicală din versetul șaisprezece. Versetul șaisprezece ar fi reprezentat de Tiberias Cezar, iar bătălia de la Panium din versetul cincisprezece ar fi reprezentată de Augustus Cezar; bătălia de la Rafia din versetul unsprezece ar fi Iulius Cezar, marcând astfel pe generalul Pompei drept versetul zece și 1989.

Aceasta arată că „istoria ascunsă” a versetului patruzeci din Daniel unsprezece, istoria de la prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989 până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu, este reprezentată de trei linii profetice care se regăsesc în istoria reprezentată de versetele zece până la douăzeci și trei. Macabeii, cărmuitorii romani și cele trei bătălii ale puterilor Romei prin interpuși.

Aceasta este a treia oară când vin la voi. În gura a doi sau trei martori va fi statornicit orice cuvânt. 2 Corinteni 13:1.

Trei războaie prin interpuși

Versetul zece marchează sfârșitul celui de-al patrulea război sirian, care a avut loc între 219 și 217 î.Hr., când Antioh al III-lea Magnus (Cel Mare) s-a regrupat în vederea bătăliei din versetul unsprezece, care a fost bătălia de la Rafia, ce ar fi reprezentată de Iulius Cezar. Versetul zece identifică prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, așa cum este reprezentată în versetul patruzeci, iar Pompei se aliniază acestei istorii. Versetul șaisprezece reprezintă cucerirea țării glorioase a lui Iuda, tipificând legea duminicală în Statele Unite, dar Pompei se aliniază și cu 1989, iar în 1989 Roma modernă și-a învins primul ei obstacol; însă, procedând astfel, a cucerit simultan, pe plan spiritual, America protestantă, când l-a sedus pe Ronald Reagan, determinându-l să încheie o alianță secretă cu țara glorioasă. O alianță a unui rege cu desfrânata Romei reprezintă desfrânare spirituală.

1989 este momentul în care desfrânata Romei începe să iasă din cei șaptezeci de ani ai ei, pentru a se desfrâna cu toți împărații pământului. Statele Unite sunt primul împărat în 1989, căci Statele Unite sunt, de asemenea, reprezentate de Ahab, care era căsătorit cu Izabela, care este desfrânata Tirului în Isaia douăzeci și trei.

Și se va întâmpla în ziua aceea că Tirul va fi uitat șaptezeci de ani, după zilele unui singur împărat; după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Tirul va cânta ca o curvă. Ia o harpă, cutreieră cetatea, tu, curvă dată uitării; fă o melodie plăcută, cântă multe cântece, ca să fii adusă aminte. Și se va întâmpla că, după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Domnul va cerceta Tirul, iar ea se va întoarce la plata ei și va preacurvi cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Isaia 23:15–17.

Desfrânata a fost dată uitării la "timpul sfârșitului" în 1798, când a primit rana ei de moarte, așa cum este reprezentat în versetul patruzeci din capitolul unsprezece al lui Daniel. La "timpul sfârșitului" în 1989, ea începe perioada vindecării rănii ei de moarte, săvârșind curvie cu regatul

care va fi cel dintâi care va impune semnul autorității ei. Acel regat a fost reprezentat de Ahab și de Franța, care a așezat papalitatea pe tronul pământului în 538 și a fost cel dintâi regat care a sprijinit ascensiunea puterii papale. Din acest motiv, li se atribuie titlurile "întâiul-născut al Bisericii Catolice", precum și "fiica cea mai mare a Bisericii Catolice". Franța și Ahab mărturisesc amândoi despre rolul Statelor Unite din 1989 până la legea duminicală.

În Isaia douăzeci și trei, desfrânata din Tir, care este de asemenea desfrânata din Apocalipsa șaptesprezece, poartă pe frunte inscripția „Babilonul cel Mare”. Aceasta este „uitată” în istoria Statelor Unite, începând din 1798, când papalitatea a încetat să mai fie a cincea împărăție a profeției biblice, fiara mării din Apocalipsa treisprezece. Atunci Statele Unite au început rolul lor ca a șasea împărăție a profeției biblice, ca fiara pământului din Apocalipsa treisprezece. În cele din urmă, Statele Unite devin regele de frunte al celor zece regi din Apocalipsa șaptesprezece. Istoria simbolică a unei perioade de „șaptezeci de ani”, numită „zilele unui singur rege”, reprezintă cei șaptezeci de ani în care Babilonul a domnit ca prima împărăție a profeției biblice. Aceasta tipifică istoria Statelor Unite din 1798 până la legea duminicală, în cadrul căreia linia externă a istoriei Statelor Unite este reprezentată de cornul republican, iar linia internă este reprezentată de cornul protestant. Acele două coarne reprezintă inima Constituției, care prevede separarea dintre stat și biserică, și constituie subiectul viitorului Americii.

Sunt rânduiți șaptezeci de ani pentru ca desfrânata Tirului să fie uitată; apoi, de la timpul sfârșitului din 1989 până la legea duminicală, ea începe să cânte. Ea a început cu o alianță secretă, capturând religia Americii protestante și doborând structura politică a regelui de la miazăzi prin prăbușirea Uniunii Sovietice. O perioadă de șaptezeci de ani care se încheie într-o istorie în care Antioh cel Mare se află în mijlocul unei perioade de șaptesprezece ani, împărțită în zece și șapte, care, înmulțite, fac „șaptezeci”. La începutul perioadei externe de două sute cincizeci de ani care s-a încheiat între Raphia și Panium, profeția internă a timpului de două mii trei sute de ani începe cu „șaptezeci” de săptămâni hotărâte asupra poporului lui Daniel. La sfârșitul acelor șaptezeci de săptămâni, în anul 34 d.Hr., Israelul antic a fost pentru totdeauna divorțat de Dumnezeu ca poporul Său de legământ ales, iar Dumnezeu a intrat atunci în căsătorie cu mireasa Sa creștină și Se îndrepta către Neamuri.

În 207 î.Hr., Antioh se află în mijlocul perioadei de «șaptezeci», identificând închiderea statutului de națiune favorizată al împărăției sale ca «țara cea minunată», unde El a ales să ridice Israelul modern. Sfârșitul Statelor Unite ca a șasea împărăție, la legea duminicală, este sfârșitul «șaptezeci de ani» ai lui Isaia. Linia de două sute cincizeci de ani a lui Antioh identifică închiderea timpului de har pentru cornul republican al Statelor Unite, chiar înaintea legii duminicale din versetul șaisprezece. Cei două mii trei sute de ani care s-au încheiat când a început judecata la 22 octombrie 1844 prefigurează momentul închiderii judecății la legea duminicală. Cei două mii trei sute de ani încep cu șaptezeci de săptămâni care identifică sfârșitul Israelului literal ca popor ales al lui Dumnezeu. Sfârșitul perioadei totale de două mii trei sute de ani se încheie odată cu încetarea mișcării protestante, în timp ce mișcarea adventă a continuat până la legea duminicală. Când «ușa închisă» din 1844 se repetă, ușile se vor închide asupra cornului republican, asupra cornului protestant și asupra fiarei guvernamentale.

Pentru Antioh, a se situa între perioada de zece și cea de șapte înseamnă a se afla la închiderea timpului său de probă. Timpul de probă se închide pentru guvernul Statelor Unite, care este fiara din pământ, la legea duminicală, dar timpul de probă al cornului republican se închide înainte de legea duminicală.

Iisus i-a zis: Eu nu-ți spun până de șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte. Matei 18:22.

Expresia «șaptezeci de ori câte șapte» este singurul loc din Biblie în care numerele sunt exprimate printr-un multiplu în acest fel. «Șaptezeci de ori câte șapte» reprezintă cei patru sute nouăzeci de ani care au fost «hotărâți» pentru poporul lui Daniel. Sunt cele șaptezeci de săptămâni care marchează începutul celor două mii trei sute, iar la sfârșitul celor două sute cincizeci de ani din același punct de plecare, Antioh ajunge în mijlocul a zece și șapte. Acolo, Antioh cel Mare ia poziție în ultimele acte ale istoriei sale, în drama sacră a mării controversate.

Ușa închisă din 1844 reprezintă ușa închisă a legii duminicale, iar înaintea legii duminicale din versetul șaisprezece începe o perioadă de șapte ani, în care Antioh marchează sfârșitul împărăției sale, iar apoi împărăția sa se încheie la finalul celor șapte ani. Perioada de șapte ani reprezintă timpul de testare al chipului fiarei, iar perioada începe odată cu prima lege duminicală din 321. Înaintea primei legi duminicale, care tipifică ultima lege duminicală, există o perioadă de zece ani care începe cu un edict. La «edictul» din 313 începe testarea reprezentată prin zece ani, apoi Antioh promulgă prima lege duminicală, iar timpul de probă al cornului republican se încheie. La sfârșitul celor șapte ani, survin Panium și legea duminicală, producând împărțirea între Răsărit și Apus în anul 330.

Pompei

Pompeius a cucerit țara glorioasă în versetul șaisprezece, dar, în perioada de doi ani cuprinsă între 65 și 63 î.Hr., Pompeius, în împlinirea lui Daniel opt, versetul nouă, a cucerit de fapt "răsăritul" și "țara [glorioasă]", tipificând dubla cucerire din versetul patruzeci și din 1989.

Al treilea obstacol pentru Roma păgână avea să fie înfăptuit de Cezar Augustus, cunoscut pentru formarea primului triumvirat roman oficial, care a reprezentat prima uniune triplă oficială la Roma. La al treilea reper al conducătorilor romani, uniunea triplă este oficial consemnată în istoria romană. La legea duminicală din versetul șaisprezece se stabilește uniunea triplă a balaurului, a fiarei și a profetului mincinos, iar apoi pasărea nelegiurii este reșezată la locul ei în Șinear, așa cum este prezentat de Zaharia.

Cezarul Augustus a constituit primul Triumvirat roman oficial, însă istoricii îl numesc Al Doilea Triumvirat, căci și Iulius Cezar a constituit un Triumvirat, dar acela nu a fost un Triumvirat oficial al guvernului roman. Relația dintre Iulius și Cezarul Augustus, ca simboluri ale triplei uniri a balaurului, fiarei și profetului mincinos, în contextul legii duminicale iminente, este tipificată prin Iulius la începutul mișcării de impunere a legislației duminicale și prin Augustus la sfârșit. Relația profetică este reprezentată, de asemenea, de asediul lui Cestius din anul 67, urmat apoi de asediul lui Titus. Iulius este Cestius, iar Augustus este Titus. Iulius și Augustus reprezintă tripla unire, iar Cestius și Titus reprezintă un asediu.

Perioada în care mișcarea pentru o lege duminicală începe, din punct de vedere profetic, este marcată de anul 313, la Edictul de la Milano. Apoi, în 321, la mijlocul perioadei de șaptesprezece ani, este emisă prima lege duminicală. A treia etapă a împărțirii împărăției în est și vest, reprezentând împărțirea din Statele Unite între cei care primesc și cei care nu primesc semnul fiarei sau pecetea lui Dumnezeu, a avut loc în 330. Există o serie de legi duminicale care duc la o lege duminicală, iar 321 reprezintă prima lege duminicală, care conduce la ultima lege duminicală din anul 330.

Spre deosebire de cei două sute cincizeci de ani ai lui Antioh, cei două sute cincizeci de ani ai lui Nero identifică o perioadă de opt ani, punctul de mijloc al primei legi duminicale și apoi nouă ani. Rând după rând, Antioh și Nero identifică două perioade care sunt reprezentate de trei repere. În ambele linii, primul și ultimul reper sunt aceleași: un edict la început, care a fost marcat de o căsătorie ce s-a încheiat cu un divorț, și o bătălie între împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, la început și la sfârșit. Prima lege duminicală din 321, aflată la mijloc, trebuie să fie punctul în care se află Antioh. El se află la încheierea unui proces de testare reprezentat de zece ani, iar procesul de testare îl manifestă pe Antioh ca pe al optulea care este dintre cei șapte, pe măsură ce el formează o icoană a fiarei, care este a opta și este dintre cei șapte. În același timp, cei o sută patruzeci și patru de mii trec printr-un proces de testare și se transformă din a șaptea Biserică laodiceană în a opta, Biserica filadelfiană.

La prima lege duminicală începe ridicarea chipului și se încheie la legea duminicală din Apocalipsa treisprezece, versetul unsprezece, un verset care contrastează începutul Statelor Unite ca un miel, cu sfârșitul lor ca un balaur. Treisprezece este simbolul răzvrătirii, iar simbolul răzvrătirii, în contextul versetului unsprezece (și anume Statele Unite vorbind ca un balaur), este semnul fiarei; pe când simbolul celor care au pecetea lui Dumnezeu este numărul unsprezece. Apocalipsa 13:11 identifică separarea celor care primesc semnul fiarei sau pecetea lui Dumnezeu la legea duminicală, când Statele Unite vorbesc ca un balaur.

Timpul de încercare al icoanei fiarei are semne specifice care îi marchează sosirea, totodată prefigurându-i sfârșitul. De la Noe până la Sărbătoarea Trâmbițelor, Dumnezeu nu Se schimbă; El anunță întotdeauna dinainte venirea unui timp de încercare. Anunțurile Sale se găsesc în cuvântul Său profetic. Cei mai mulți adventiști (presupun) nu știu că au existat două asedii în distrugerea Ierusalimului, nici că ziua distrugerii finale a fost aceeași zi a anului în care Nebucadnețar a distrus pentru prima oară—alfa—Ierusalimul și templul. S-ar putea, de asemenea, să nu știe că asediile au început la sărbători sfinte și s-au încheiat într-o sărbătoare sfântă, sau că durata asediului a fost de trei ani și jumătate. Dacă nu cunosc aceste fapte, atunci pare puțin probabil să vadă că Iulius Cezar marchează începutul timpului de încercare al icoanei fiarei în reprezentarea sa cea mai desăvârșită. Prin „reprezentare desăvârșită”, înțeleg împlinirea lui finală.

Aceeași perioadă este reprezentată de la 1888 până la legea duminicală și apoi din nou de la 11 septembrie până la legea duminicală, dar împlinirea desăvârșită a perioadei profetice a instituirii chipului fiarei, așa cum este ea reprezentată de Constantin cel Mare în intervalul 313–330, începe în timpul președinției celui de-al optulea președinte de după timpul sfârșitului din 1989.

Începând cu prima lege duminicală, perioada de încercare cu privire la Sabat și la Duminică se desfășoară pe durata unei perioade reprezentate de cei șapte ani ai lui Antioh. Cei șapte ani ai liniei lui Antioh, înmulțiți cu cei nouă ani ai liniei lui Neron, fac șaiszeci și trei, iar în anul 63 î.Hr., Pompei a cucerit țara cea glorioasă, în împlinirea versetului șaisprezece din Daniel capitoul unsprezece. La legea duminicală, nouă regi vor recunoaște Statele Unite drept regele întâi-stătător al celor zece regi care încuviințează să-și dea împărăția desfrânată din Tir, care apoi urmează să se desfrâneze cu toți regii pământului.

În conformitate cu structura profetică a parabolei celor zece fecioare, căsătoria dintre fiară și profetul mincinos a fost încheiată în 1989, însă la legea duminicală căsătoria este consumată. Un fractal al acelei istorii este perioada judecății celor vii, care a început în 2001, la 11 septembrie. Din acel moment și până la legea duminicală, în timpul de probă al chipului fiarei, care este și timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, se împlinește judecata asupra poporului legământului lui Dumnezeu și asupra țării în care au locuit, în împlinirea profeției legământului lui Avraam. În acea perioadă este judecată Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană, iar apoi sunt judecați cei care mărturisesc că sunt fecioare. Astfel, cornul protestant este judecat în perioada în care, mai întâi, Partidul Democrat al cornului republican a fost judecat, până în 2024, când are loc acum judecata Republicanilor din cornul republican. Guvernul constituțional, fiara care poartă cele două coarne, este judecat la legea duminicală.

Perioada de la 1989 până la legea duminicală este reprezentată într-un fractal de la 11 septembrie până la legea duminicală, dar împlinirea desăvârșită a așezării icoanei fiarei are loc în al optulea președinte, care este dintre cei șapte. Cei șaptesprezece ani ai lui Neron sunt un fractal al istoriei de la 11 septembrie până la legea duminicală. La fel sunt cei șaptesprezece ani ai lui Antioh. Căsătoria lui Reagan cu alianța secretă este consumată printr-o alianță deschisă în mandatul celui de-al optulea președinte. Prima dintre căsătoriile alfa și omega a fost simbolizată de Patriot Act în 2001, când legea engleză a fost schimbată în lege romană. Căsătoria Edictului de la Milano marchează începutul împlinirii desăvârșite a așezării icoanei fiarei. Structura ei se bazează pe structura căsătoriei celor zece fecioare și reprezintă căsătoria contrafăcută care are loc în timpul căsătoriei adevărate.

Timpul de probă al icoanei fiarei reprezintă „testul” pe care trebuie să-l trecem înainte de a fi „pecetluiți”. Casa lui Dumnezeu este judecată mai întâi, iar apoi, la legea duminicală, sunt judecați cei din afara casei lui Dumnezeu. Perioada judecății finale, atât în casa lui Dumnezeu, cât și apoi în marea mulțime, începe odată cu prima lege duminicală. Va exista o primă lege duminicală în Statele Unite, care va marca începutul împlinirii desăvârșite și finale a perioadei de probă a icoanei fiarei, care se va încheia apoi odată cu legea duminicală ce împlinește Apocalipsa 13:11. Acea lege duminicală este ultima lege duminicală în Țara Glorioasă. Ultima lege duminicală în Țara Glorioasă este prima lege duminicală în lume, marcând timpul de probă al icoanei fiarei pentru lume. Timpul de probă al lumii începe la legea duminicală din Statele Unite, în versetul unsprezece al capitolului treisprezece. Când Statele Unite „vorbesc” ca un balaur la legea duminicală iminentă, versetele doisprezece și următoarele din capitol reprezintă timpul de probă al icoanei fiarei pentru lume.

Din acest motiv, profeția de două sute cincizeci de ani a lui Nero, care se încheie prin cei șaptesprezece ani ce încep odată cu edictul din 313 și sunt urmați de prima lege duminicală din 321, apoi de împărțirea în Răsărit și Apus în 330, este important de remarcat. Cele trei etape ale liniei lui Nero privesc persecuția, Nero fiind simbolul persecuției, iar perioada de 250 de ani, care reprezintă Biserica din Smirna, se încheie în 313, când apare biserica compromisului. A treia etapă marchează sfârșitul unei împărății; așadar, aplicată Statelor Unite, ea reprezintă legea duminicală și tranziția de la a șasea împărăție la a șaptea și a opta împărății. Aplicată lumii, a treia piatră de hotar este închiderea timpului de probă pentru omenire, care a fost prefigurată de închiderea timpului de probă pentru Statele Unite la începutul perioadei în care lumea este pusă la încercare prin icoana fiarei.

Acesta este motivul pentru care Cezarul Augustus, al treilea dintre cei patru conducători romani care duc la legea duminicală, reprezentată prin cruce, așa cum este enunțat în versetul douăzeci și doi, poate reprezenta crucea, deși va fi urmat de Tiberias, care de asemenea reprezintă crucea. Perioada de încercare a icoanei fiarei este o probă dublă care mai întâi pune la încercare pământul și apoi marea. Pământul este Statele Unite, iar marea este lumea.

Încercarea chipului fiarei produce o dublare a semnelor; în care alfa celei de-a doua perioade este totodată omega primei perioade. 321 a fost prima lege duminicală din istoria profetică, iar în cei șaptesprezece ani care identifică timpul de încercare al chipului fiarei, 321 este prima lege duminicală în Statele Unite, care conduce la legea duminicală omega a timpului de încercare al chipului fiarei în Țara Glorioasă. Totuși, 321 este, de asemenea, prima lege duminicală pentru lume, astfel încât anul 321 marchează mijlocul atât al începutului, cât și al încheierii timpului de încercare al chipului fiarei. 313 este începutul, iar începutul este un edict, care tipifică legea duminicală. Cei șaptesprezece ani ai lui Nero identifică o perioadă de escaladare a legilor duminicale până la închiderea timpului de probă al omenirii.

Edictul prefigurează prima lege duminicală care duce la închiderea timpului de probă. Pompei a cucerit Iudeea în versetul șaisprezece, prefigurând legea duminicală, iar Iulius Cezar a format primul Triumvirat; deși a fost o uniune triplă neoficială, istoricii totuși îl consemnează ca fiind primul. Tipificarea, prin Iulius Cezar, a uniunii triple a legii duminicale a prefigurat Triumviratul oficial al lui Augustus Cezar; acesta a fost urmat de Tiberiu la cruce. Toți cei patru conducători romani prefigurează legea duminicală, la fel ca și toate cele trei etape ale celor șaptesprezece ani ai lui Nero.

Pompei corespunde anului 1989; Iulius corespunde versetului unsprezece; Augustus corespunde versetului cincisprezece, iar Tiberiu versetului șaisprezece. Relatarea despre Iulius din versete include incursiunea sa în Egipt și pe Cleopatra. Istoria se repetă prin Marc Antoniu. Marc Antoniu era principalul general al lui Iulius Cezar în vremea când Iulius a fost asasinat prin douăzeci și trei de lovituri de pumnal. Douăzeci și trei reprezintă legea duminicală, iar moartea lui Iulius prin 23 de răni este o împărăție care se încheie la legea duminicală. Marc Antoniu, Augustus Cezar și Marcus Lepidus au format apoi primul Triumvirat oficial pentru a-i răzbuna moartea. Una dintre acele trei puteri, Marc Antoniu urma să repete confruntarea lui Iulius cu Egiptul și cu Cleopatra.

Fie că este vorba de Iulius, fie de Marc Antoniu, amândoi sunt simboluri ale Romei, iar Cleopatra era un simbol al Egiptului și al Greciei. Ea reprezenta stăpânirea grecească în Egipt, ambele fiind simboluri ale balaurului, în timp ce Iulius și Marc Antoniu sunt simboluri ale fiarei. Ca femeie în această relație, Cleopatra era biserică, făcându-i pe Iulius și pe Marc Antoniu statul. Cleopatra reprezintă o femeie care este de două ori despărțită de iubiții ei romani cu rang împărătesc: mai întâi în 1798 și apoi la încheierea timpului de probă, când ajunge la sfârșitul ei fără ca cineva să-i vină în ajutor. Pieirea ei finală are loc la bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr. Învingătorul în bătălia de la Actium a fost Cezar Augustus, astfel că vedem că Pompei a murit în Egipt, Iulius a avut o întâlnire cu Cleopatra în Egipt, lucru care a fost dublat în istoria lui Marc Antoniu, iar apoi Cezar Augustus pune capăt acelei relații la Actium. Actium identifică legea duminicală, căci la bătălia de la Actium a fost înlăturat al treilea obstacol pentru Roma, iar Roma păgână imperială a început să domnească timp de trei sute șaiszeci de ani, în împlinirea din Daniel 11:24.

Pompei a depășit primele două obstacole, iar Augustus pe al treilea.

Și dintr-una dintre ele a ieșit un corn mic, care s-a mărit nespuse de mult, spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Daniel 8:9.

Pompeu este 1989, primul reper al celor trei puteri politice care urmează să fie învinse de Roma modernă pe măsură ce rana ei de moarte este vindecată. Uniunea Sovietică, urmată de Statele Unite și, de asemenea, de Națiunile Unite în versetul patruzeci și unu din Daniel unsprezece. Războiul puterii papale este politic și religios, iar, profetic, puterea religioasă a Statelor Unite a fost cucerită când s-a înfăptuit alianța secretă dintre Reagan și papa Ioan Paul al II-lea. Ținta papatului include trei obstacole politice și trei puteri religioase. În 1989, una dintre cele trei puteri politice a fost măturată; protestantismul, ca termen propriu-zis care înseamnă a protesta împotriva Romei, a fost, de asemenea, măturat de președintele Statelor Unite în același context istoric. Cele trei puteri politice sunt Uniunea Sovietică, Statele Unite și Națiunile Unite, iar țintele religioase sunt protestantismul, împreună cu diferitele religii ale balaurului, toate socotite drept spiritism. Cele trei religii care conduc lumea la Armagedon sunt protestantismul apostat, catolicismul și spiritismul; iar lupta internă a puterii papale între ideologia conservatoare și cea liberală din cadrul bisericii lor, împreună cu schismele catolicismului ortodox, constituie un obstacol religios, iar celelalte două obstacole religioase pe care catolicismul trebuie să le cucerească sunt protestantismul apostat și spiritismul. Protestantismul a fost măturat în 1989.

Dacă luptele interne ale catolicismului, așa cum sunt reprezentate în diversele profeții catolice derivate din mesajele de la Fatima, sunt separate de eforturile ei de a birui puterile religioase din afara propriei religii, atunci victoria ei alfa asupra protestantismului a fost alianța secretă a lui Reagan, iar victoria ei omega a fost alianța deschisă din 2025. Luptele ei cu bisericile ortodoxe sunt, de asemenea, înfățișate de la o victorie inițială în 1989 până la victoria finală la Paniu.

Pompei corespunde anului 1989, iar cele două victorii ale sale asupra „răsăritului” și a „țării plăcute”, așa cum le identifică Daniel în capitolul opt, versetul nouă, reprezintă victoria spirituală și politică a papalității asupra fostei Uniuni Sovietice și, totodată, victoria spirituală însoțitoare asupra țării glorioase a protestantismului mărturisit. Iulius Cezar va pierde la Rafia, așa cum a

pierdut Antioh al III-lea și, la fel, va pierde și Zelensky. Iulius este subiectul versetelor șaptesprezece până la nouăsprezece, iar apoi Augustus Cezar se ridică drept cel care impune biruri. Tiberiu Cezar domnește în vremea crucii, așadar Tiberiu este legea duminicală a versetului șaisprezece.

Aceasta îl aliniază pe Augustus cu Panium din versetul cincisprezece, iar bătălia de la Raphia din versetul unsprezece, cu Iulius. Bătălia de la Panium este al treilea război mondial care începe chiar înainte de legea duminicală din versetul șaisprezece, dar apoi se transformă în bătălia de la Actium. Panium a fost bătălia de pe uscat (Statele Unite), iar Actium a fost bătălia de pe mare (lumea). Augustus este reprezentat la Panium în șirul celor patru conducători romani și el a fost conducătorul efectiv la Actium. La Panium, Antioh a avut de-a face cu Egiptul, care era aliat cu Roma, iar la Actium, Augustus a avut de-a face cu Egiptul (Cleopatra), aliat cu Roma (Marc Antoniu). Aceasta înseamnă că Pompei reprezintă versetul patruzeci până în 1989, iar Tiberiu reprezintă legea duminicală din versetul patruzeci și unu. Iulius Cezar a sosit în 2014, când a început războiul ucrainean, așa cum este prefigurată de bătălia de la Raphia din 217 î.Hr.

Aceasta indică faptul că versetele șaptesprezece până la douăzeci și doi încep în 1989 și se încheie la legea duminicală, și sunt, prin urmare, istoria care se aliniază cu „istoria ascunsă” din versetul patruzeci. Linia profetică a Macabeilor se aliniază, de asemenea, cu exact aceeași „istorie ascunsă”. Linia conducătorilor Romei identifică Roma modernă, fiara din Apocalipsa șaisprezece, iar linia Macabeilor descrie țara cea minunată, prorocul mincinos din Apocalipsa șaisprezece. Linia celor trei bătălii identifică victoria asupra împăratului de la miazăzi, balaurul din Apocalipsa șaisprezece.

Acele trei linii reprezintă cele trei puteri care conduc lumea la Armaghedon și sunt reprezentate în versetul patruzeci drept: împăratul de la miazăzi, balaurul; împăratul de la miazănoapte, fiara; iar carele, călăreții și corăbiile sunt profetul mincinos. Cele trei linii din versetele zece până la douăzeci și trei reprezintă cele trei puteri în istoria ascunsă a versetului patruzeci și nu sunt nimic altceva decât o ilustrare continuă a celor trei subiecte reprezentate în istoria deschisă a versetului patruzeci.

Versetul întâi

Versetele unu până la patru identifică "timpul sfârșitului" în 1989, precum și pe cei opt președinți ai Statelor Unite începând din acel moment, și se încheie cu al optulea președinte, cel din urmă și cu mult mai bogat. În versetul patru, acel rege devine regele lumii, așa cum este reprezentat de Alexandru cel Mare, regele Ahab, cei zece regi din Apocalipsa șaptesprezece, cele zece seminții din Psalmul optzeci și trei și cele zece națiuni prezentate ca simbol al lumii în chiar primul pas al legământului lui Dumnezeu cu Avram, în Geneza 15:18-21.

Versetele unu până la patru reprezintă istoria de la 1989 până la tripla uniune la legea duminicală din versetul patruzeci și unu și, prin urmare, se aliniază cu cei patru cârmuitori romani, cu linia Macabeilor și cu cele trei bătălii din versetele zece până la cincisprezece, care împreună alcătuiesc istoria ascunsă a versetului patruzeci.

Versetele cinci până la nouă expun o linie profetică ce reprezintă în mod desăvârșit istoria din 538 până în 1798 și oferă logica istorică și profetică pentru a înțelege semnificația timpului sfârșitului din versetul patruzeci. Acea logică explică versetul zece ca represalie pentru istoria versetelor cinci până la nouă și, procedând astfel, definește logica anului 1989. Aceasta înseamnă că versetele unu până la douăzeci și trei din Daniel, capitolul unsprezece, reprezintă cinci linii profetice aliniat cu istoria ascunsă a versetului patruzeci. Primele patru versete sunt despre Trump, al optulea președinte care este dintre cei șapte, care este sortit să fie regele celor zece regi în cea de-a șaptea împărăție din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece.

Versetele cinci până la zece identifică istoria care conduce la 1798 și apoi până în 1989, aceasta fiind istoria versetului patruzeci. Versetele zece până la cincisprezece identifică o istorie a trei războaie prin interpuși, începând în 1989, al doilea începând în 2014; apoi cel mai bogat președinte s-a ridicat în 2015. Acel cel mai bogat președinte a fost ucis în 2020, iar în 2022 războiul de la Rafia a escaladat, după care cel mai bogat președinte a revenit în 2024, iar în 2025 capul fiarei și capul chipului fiarei au fost amândoi investiți.

Vom continua cu acestea în articolul următor.